

Het oor van Van Gogh

Eerste herziene heruitgave, 2014
© 2014 Haye van der Heyden

Oorspronkelijk verschenen bij: Uitgeverij Contact

ISBN: 9789048470075
NUR: 332

Uitgever: Ambitium, Zoetermeer
www.ambitium.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

**HET
OOR
VAN
VAN
GOGH**

HAYE VAN DER HEYDEN

NICK

I

Woensdag 11 januari

‘Jezus. Jezus!’

‘Wat is er?’

Nick staaarde naar het beeldscherm. ‘Hoe kan dat nou?’

‘Wat is er?’ Andrea kwam in ochtendjas de keuken uit en liep een paar passen de kamer in. ‘Niet goed?’

‘Niet goed? Zes! Zes!’

‘Zes? Hoe kan dat nou? En het marktaandeel?’

‘Zestien.’

‘Dat kan niet!’

‘Nee, dat moet een fout zijn.’ Nick stond op en staaarde zijn vrouw verbijsterd aan. ‘Dit is een fout. Dat kan toch niet?’

‘Was er voetbal of zo?’

‘Nee. Geen voetbal!’

‘Zes. Marktaandeel zestien. Dat begrijp ik niet.’

‘Ik ben kapot,’ zei Nick. ‘Dit is het einde.’

‘Rustig. Er moet een verklaring voor zijn.’

‘Godkeristus.’

‘Rustig nou maar. Kalm. We zullen zo wel even bellen.’

‘Ik ben kapot,’ zei Nick nog eens.

Hij liep naar het kastje met de karaffen, pakte een glas en schonk zich een wodka in.

‘Doe nou niet, Nick.’

‘Wat moet ik niet doen?’

‘Het is halftwaalf. Een beetje vroeg voor wodka.’

‘Maar begrijp je het dan niet? Dit is hun kans. Nou gooiën ze me deruit.’

‘Wie “ze”? Nee.’

‘Zou ik ook doen. Ze flikkeren me deruit.’

‘Norbert niet.’

‘O nee? Wacht maar, meisje, tot je mijn leeftijd hebt. Tot je *over the hill* bent. Bij vrouwen komt dat moment nog veel eerder. Zeker als je in beeld bent. Als het gaat hangen bij je, hang je.’

‘Hou op.’

‘Zo is het.’

‘Reageer je niet op mij af, wil je.’

‘Ik zeg de waarheid. Je komt er nog wel achter.’

‘Nee.’ Andrea rekte zich uit en streelde met haar handen vergenoegd langs haar heupen in badstof. Ik kan nog tien jaar mee. Zeker als ik blijf trainen.’

Nick keek naar zijn vrouw. Ze geniet, dacht hij. Het loeder geniet. Ze ziet me graag vallen. Ik heb er ook velen graag zien vallen. Maar niet mijn vrienden. Of wel? Maar toch zeker niet mijn echtgenote? Ze geniet, verdomme. Het loeder.

‘Wat heb ik zelf eigenlijk?’

Andrea pakte de afstandsbediening van het glazen tafeltje.

‘Ja zeg, wrijf het me nog even lekker in.’

‘Wat is er nou? Ik mag toch wel even kijken wat ik heb?’

‘Jij hebt vijftien. Weer gestegen.’

‘Vijftien? Dat is mooi. En het marktaandeel?’

‘Weet ik niet. Niet naar gekeken.’ Nick nam een flinke slok. Niet koud en zonder ijs brandde de wodka in zijn keel.

Andrea klikte twee pagina's teletekst verder. ‘Negenendertig. Niet slecht. Maar valt me toch tegen bij vijftien procent.’

‘Jezus christus. Hou je op?’

‘Stel je niet aan, Nick. Het is mijn schuld niet. Ik ben blij met vijftien.’

‘Ja natuurlijk. Wie is er godverdomme niet blij met vijftien? Jij gaat goed. Elke week beter.’

‘Zo gaan die dingen. Rustig nou. Bel nou eerst even. Misschien is er een fout gemaakt.’

‘Ach nee.’ Hij maakte een gebaar van ergernis. ‘Natuurlijk is er geen fout gemaakt. Dat is het gewoon. Zes, met een marktaandeel van zestien. Ik ben kapot. Weg ben ik.’

‘Kalm. Volgende week is het weer anders.’

‘Dat is het niet. En dat weet je heel goed.’

Ze zwegen beiden.

‘Ik heb geen zin in vanavond, Andrea. Zeg ze maar af.’ Nick keek in de spiegel. Hij constateerde dat hij er oud uitzag. Afgeleefd.

‘Ik zeg niks af en zeker Norbert niet.’

‘Ik wil niet.’

‘Dat kunnen we niet maken. Ik heb alles klaarstaan. Alles is perfect voorbereid. We laten ze gewoon komen. We zeggen niks af.’

‘Dan ben ik de hele avond bezopen.’

‘Dat ben je wel vaker.’

‘Wat is dat nou weer voor rotopmerking?’

‘Niet zo bedoeld. Grapje.’ Andrea stond naakt voor de grote spiegel in de slaapkamer en bewonderde zichzelf. Ik ben weer helemaal op gewicht. Zie je dat? Niks meer te zien van de kerst en zo.’

‘Op een gegeven moment word je nooit meer de ouwe. Reken daar maar op. Ik zit er middenin.’

‘Je komt wel terug. Zeur nou niet.’

‘Ik kom niet terug. En waarom niet? Omdat dit een klotetijd is. Het ligt niet aan mij. Het ligt aan de waanzin van de tijd.’

‘Het is een goeie show, Nick. Het is gewoon een goeie show. Zoiets kan gebeuren. Je weet het nooit. Wij hebben de tweede uitzending ook een dip gehad.’

‘Ja, van zestien naar veertien. Dat is godverdomme wel even wat anders.’ Zijn stem sloeg over.

‘Nick.’ Ze liep naar hem toe en probeerde haar armen om hem heen te slaan.

‘Nee,’ zei hij en duwde haar van zich af.

‘Luister nou even.’

‘Nee. Ik heb er genoeg van. Van die hele klerezooi. Zo kan ik niet werken. Ik doe het niet meer. Godverdomme.’

Hij zette zijn glas met een klap neer op de rand van de wastafel. ‘Ik kap ermee.’

‘Ik heb geen idee wat ik aan moet,’ zuchtte Andrea.

Een uur later ging de telefoon. Nick nam op. ‘Ja?’
‘Met Nick van der Loo? Met Diana. Ik verbind je door met Norbert.’
Een droge klik zette hem in de wacht.
‘Wie is dat?’ klonk het uit de keuken.
‘Norbert,’ snauwde Nick.
‘Zie je? Misschien is er een fout gemaakt. Rustig nou maar.’
‘Nick?’
‘Ja?’
‘Met Norbert.’
‘Hai.’
‘Heb je de cijfers gezien?’
‘Ja. Een ramp.’
‘Niet al te best, hè?’
Hij klinkt opgewekt, stelde Nick opgelucht vast. ‘Nee.’
‘Maar geen reden tot paniek. Ben je in paniek?’
‘Nee,’ loog hij. ‘Natuurlijk niet. Maar hoe kan het in godsnaam? Er stond niks tegenover.’
‘Nee. Dat maakt het zo onbegrijpelijk.’
‘Het is toch verdomme een goeie show, Norbert. Dat heb je zelf gezegd!’
‘Het is een goeie show, Nick.’ Norberts stem klonk zacht en beheerst, zoals altijd. ‘We blijven rustig. Geen paniek.’
‘Hebben ze al gebeld?’
‘Ik heb zelf gebeld en ik heb gezegd dat we niet in paniek moeten raken.’
‘We krijgen een andere tijd. Wedden? Ze geven ons een andere tijd. Om halftwaalf of zo. Of kwart over vijf ’s middags. Dat doen ze. Ik weet het zeker. En dan zijn we weg. Dan kijkt er helemaal geen hond meer.’
‘Het zijn nog altijd bijna een miljoen mensen.’
‘Wat is nou bijna een miljoen mensen? De *Floorshow* heeft er drieën-half miljoen.’
‘Ja. De *Floorshow* doet het prima. Is ze thuis?’
‘Ja.’
‘Geef ’r even, als je wilt. Ik zie je vanavond, hè?’
Nick liep met de telefoon naar de keuken. ‘Dus je belde niet voor mij, Norbert?’

‘Rustig nou, Nick. Geen paniek. We hebben het er vanavond nog wel over. Misschien dat we toch iets moeten veranderen aan de opzet.’

‘We hebben alles al veranderd. Dat is de fout. Ik heb het je gezegd. Al dat paniekvoetbal brengt de mensen in verwarring. De mensen die het maken en de mensen die kijken.’

‘Rustig nou, kerel. Kalm. Geen paniek.’

Zonder verder iets te zeggen zette Nick de telefoon op het aanrecht.

‘Is dat Norbert?’ Andrea veegde haar handen aan een doek af.

Nick antwoordde niet en liep terug naar de woonkamer.

‘Norbert? Met Andrea,’ zong het achter hem.

Hij wilde het allemaal niet meer horen.

‘Ja, wat idioot, hè? Hoe kan dat nou?’

Ik wil het allemaal niet meer horen.

‘Nee, het gaat wel. Hij loopt een beetje te vloeken en hij heeft een paar wodka’s genomen, maar het gaat wel.’

Nick klemde zijn tanden op elkaar. Ze zingt het uit, verdomme. Natuurlijk. Ze geniet. Heerlijk vindt ze het. Natuurlijk. Zijn nederlaag geeft haar overwinning nog meer glans. Nu is zij de spil. Nu belt Norbert voor haar. Godverdomme.

‘Ja inderdaad, Norbert. Inderdaad. Dat is zo. Dat is zo!’

Haar heldere lach rinkelde tot in de kristallen kroonluchter boven de gedekte tafel. Nick keek daarnaar. Die godvergeten gedekte tafel! Met bij elk bord die drie weezinwekkend brandschone glazen! Haat en afschuw, weerkaatst in onschuldige voorwerpen. Hij wist het wel. Ik weet het wel. *Evil is in the eye of the beholder.*

‘Daar zijn we natuurlijk erg blij mee, ja. Ja natuurlijk.’

Nick liep naar het kleine kastje en schonk zich nog een wodka in. Hij probeerde niet te luisteren naar het gesprek in de keuken. Andrea’s lach sneed tot diep in zijn botten.

‘Jongen. Laat me je omhelzen.’

Nick produceerde een zuur lachje en liet zich door Norbert in de armen nemen.

‘Hij loopt nog steeds een beetje te grauwen, hoor,’ gilte Andrea in extase. ‘Pas maar op.’